

Josep Lozano

L'Albufera

Palus Naccararum

Les aigües s'encalmen
arreu del gris llac,
reflecteix el cel
l'opalina faç.

L'espill no s'arriba,
ja no bufa el vent,
el sol s'emmiralla
al mig del Lluent.

AIGUA

Nunci diàfan de verdor,
alegria matinera,
per les séquies i filloles
o els braçals de la Ribera,
fecundant els fraus i els solcs
o acabant a l'Albufera,
remorosa o riallera,
clara sement de llecor
era l'aigua cavallera.

COLORS

Del senillar
que vora l'aigua creix,
ple de gerdor
vinclant-se al vent:
el verd més fresc.

Del roig brusent,
que és al capvespre la flama ardent,
potent fulgor,
tot proclamant el vent ponent:
la llum candent.

Del bell collverd
que a l'Albufera viu,
à nec preciós,
fent de la vida un desafiú:
el verd joliu.

Del blau marí
que s'enfosqueix a l'horitzó,
acaronant el cel blavós
que del rubor es fa turquí:
el bes més fi.

EL LLUENT

Es cobreix el cel
de núvols cruanyts,
uns grans trons ressonen
damunt del Palmar.

Les aus es resguarden
d'imminents aiguats;
els peixos s'amaguen
ben arrecerats.

La nit s'intueix
de mal averany,
comença plovent
al gerd senillar.

La mar s'embraveix,
devastant la platja,
els pins del Saler
frenen la ventada.

Sobre l'Albufera,
com pels seus vorals,
vessa la tempesta
tot el seu cabal.

Com funest mannà
no para de ploure,
amb esclat de llamps
i tota l'aigua a lloure.

A ratlla de blau
ja guaita el nou dia,
eixint del catau
on al fosc dormia.

La tempesta amaina
naixent la claror,
nostre esguard divisa
del sol la lluor.

La pluja s'acaba
en matí d'agost,
la sofrida terra
exhala frescor.

A tall de migdia,
el temps que millora
embauma de flaires
la restinga tota.

S'aparten els núvols,
preludi solar,
els ocells reposen
als dúctils canyars.

Escampa l'oratge,
minva la maror,
s'hi presenta l'astre
com un gran senyor.

Les aigües s'encalmen
arreu del gris llac,
reflecteix el cel
l'opalina faç.

L'espill no s'arriba,
ja no bufa el vent,
el sol s'emmiralla
al mig del Lluent.

EL FUMARELL ESPARS

A trenc d'alba han partit
els fumarells en bandada,
per buscar fins a la nit
l'aliment de la jornada.

Fa dies que el sol apreta
a l'Horta i a la Ribera,
la fam és una metzina
perquè tot ara escasseja.

Han passat pel Recatí,
la casa dels Catalans,
el cano del Garrotí,
la muntanyeta dels Sants.

De la bassa Sant Llorenç
han volat al Cabeçol,
fins que en un bassiol pedrenc
un d'ells ha deixat l'estol.

A la platja del Dosser,
per trobar alguna engruna,
s'hi ha posat el fumarell
en el crestall de la duna.

L' ampla platja l'ocell mira,
il·luminada pel sol,
que el vent poderós agita
fent d'arena torterols.

Inquiet remira els voltants
buscant atent pel redol,
no hi veu cosa per menjar
i emprén de nou el seu vol.

S'enlaira per uns instants,
s'adreça vers l'Albufera,
empenyent-lo el fort llevant,
fent la volada en dreuera.

Ben prop del Racó de l'Olla
la parella té el seu niu,
allí crien la niada
catorze dies d'estiu.

Però avui és un mal dia,
no els hi ha pogut donar res,
que la sort ha estat atziaga
i ha tingut molt mal carés.

Quan arriba al niador
la femella no ha tornat,
els pollets obrin la boca,
hores fa que no han menjat.

Hi caldrà buscar quelcom
per omplir-los ben bé el pap,
insectes, llavors o arròs,
i així acabar amb la fam.

Sembla que ha amainat el vent,
ara l'ocell mira el llac,
i surt volant veloçment
el fumarell carablanc.

CULLEROTS

Fill de la granota
o fill del renoc,
la cua ben fina,
el cabet tot gros.

En els arrossars
o en els petits tolls,
en l'aigüeta estanca
o en un gran bassiol.

Dins de l'aigua clara
de l'ampla marjal,
en xica sequiola
o en un gran sequial.

En un aiguamoll
de vora el camí,
movent-s'hi graciós
com un argent viu.

Tot mirant-se el món
amb ulls ben redons,
naden ben discrets
els nous cullerots.

CUA DE JONC

Tens la cua d'espasí,
del cigne bella prestància,
ànec que has vingut ací
sens un bri de petulància.

Llueixes amb elegància
franja blanca al teu pit,
un fi cap de xocolata
i el teu plomatge tot gris.

Sembla que t'hagueren fet
per ser guarda de l'estany,
i que armat amb un matxet
el defensares del mal.